

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΤΖΟΕΛ ΜΑΚ ΚΡΗ

("Ένα άπεκαλυπτικό άρθρο της Jeanne Rondot)

Τζόελ Μάκ Κρη εινε από τούς λίγους γόντες του Χόλλυγουντ που δικαιολογούν πράγματι τόν θανατισμό τών γυναικών. Έχει όλα τόν προσόντα ν' άρξισι στις γυναίκες. Εινε σοβαρός, ώμορφος, έχει άθλητικό σώμα και τόν πιο σπουδαίο, ξέρει νά τούς μιλάη. Η γυναίκες εινε παράδοξα πλάσματα. Η κάθε μία τους έχει τόν χαρακτήρα της, τίς ιδιοτροπίες της, τά όνειρά της. Πρέπει λοιπόν ό άνδρας πού θα τήν πλησιάσθ, νά ξέρη νά τήν ψυχολογήσθ και νά τήν κανή νά σκλαβωθή από τόν φερσισμό του. Ο Τζόελ Μάκ Κρη, πράγμα,

μά τήν άλήθεια, καταπληκτικό, τά έχει καλά μ' όλες τίς γυναίκες της φιλομπούλεως. Ακόμη και μέ τίς πιο ιδιοτροπές. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο μού κίνησε τήν περιέργεια. Κι' έτσι πήγα νά τόν έπισκεφθώ στη βίλλα του.

Ο Τζόελ Μάκ Κρη εινε πολύ καταδεχτικός. Έχει μία παιδική άφέλεια και δέν κρύβει καμιά σκέψη.

Έξω, μού ελε, ότι ήρθατε γιά νά μ' άναγκάσετε νά σάς άποκαλύψω τά μυστικά μου. Θα σάς άπαλλάξω από τόν κόπο νά με ψαρέψετε. Μέ τίς γυναίκες μ' άρέσει νά είμαι πάντα ειλικρινής. Άλλωστε δέν θέλω και νά σάς διαστροφίσω. Γιά φαντασθήτε τί θα λέγαν ή θαμιαστικές μας όταν διαβάζανε ένα άρθρο σας στό ότοιο θα δηλώσαν ότι είμαι ό πιο άταίσιος άνθρωπος τού κόσμου. Θα με κακολογούσαν και ίσως νά χάναν τήν εκτίμησι πού έχουν γιά μένα. Γι' αυτό προτιμώ νά σάς διηγηθώ ότι θέλετε. Ακόμη και τί όνειρα βλέπω όταν κοιμάμαι άνάσκελα.

— Τότε, άς μή γάνουμε τόν καιρό μας, τού άπάντησα, ένθουσιασμένη από τήν προθυμία του. (1) χρόνος εινε χρήμα. Λοιπόν, θα σάς παρακαλώσα νά μού διηγηθίτε τόν μυστικό σας. Έπειτο δηλαδή πού έλάκει όλες τίς γυναίκες και τίς κάνει νά σάς έρωτεύονται.

— Αυτό δέν εινε και τόσο εύκο ο, μού ξήτησε ό διάσημος γόνς. Εινε γάτι έσωτερικό. Κάτι έμφυτο πού δέν έφραξεται μέ λόγια. Τό νά σκλαβώνη κανείς τίς γυναίκες εινε ένα από τά θεικά χαρίσματα πού έχουν πολύ λίγοι άνδρες στόν κόσμο. Γιατί ή γυναίκες μπορεί νά

θαμιάσουν πολλούς άνθρώπους αλλά σ'όλους δέν έχουν έμπιστοσύνη. Δέν έτυχε ποτέ νά σάς γνωρίσουν μία γυναίκα και μόλις τήν άντικρύσει νά νομίσετε ότι τήν ξέρετε καιρό, ότι εινε φίλη σας. Αυτό συμβαίνει και μέ μένα. Έχω τόν χαρακτήρα νά έμπνεώ έμπιστοσύνη. Η γυναίκες μού μιλάνε σάν νά είμαι ή πιο έμπιστη φίλη τους. Θα μπορούσα νά τής παρασέρω στό πιο ύποπτο κέντρο, χωρίς νά φοβηθούν ότι θα πάθουν τίποτε. Έλάτε, μή χαμογιάτε. Μή φαντασθήτε ότι είμαι ακίνδυνος. Μά όλες νομίζουν ότι δέν πρόκειται νά τούς φερθώ πρόστυχα. Άλλά γιάτι νά τούς φερθώ μ' αυτό τόν τρόπο; Όλα τά πράγματα στη ζωή εινε πολύ άλλα. Μόνο οι δυστυχισμένοι άνθρωποι τά μπερδεύουν. Θα σάς φέρω μερικά παραδείγματα γιά νά δήτε ότι εινε σωστή αυτή ή παρατήρησι μου:

Μία φορά ένας από τούς πιο γνωστούς συναδέλφους μου έκανε τή γνωριμία μιάς ιδιότροπής «βεντέτας». Ήταν πολύ γοητευτική κι' ό φίλος μου δέν άργησε νά τήν έρωτεύθη παράφορα. Αυτό τόν έκανε νά τήν ζηλειή και νά τής δημιουργή ένα σωρό τρομερές σκηνές. Η «βεντέτα» όμως υπέφερε αυτά τά μαρτυρία του γιάτι κι' εκείνη τόν αγαπούσε. Ωστόσο αυτοί οι άνθρωποι ήταν αδύνατο νά συνεννοηθούν. Μονολόγι αγαπιόντουσαν, διαρκώς μάλωναν και δερνόντουσαν. Τέλος εδωαν ότι ήταν αδύνατο νά έξακολουθήσουν τή συμβίωσι τους και χώρισαν. Γι' αυτό τόν διαζύγιο γράφτηκαν πολλά άρθρα στό Χόλλυγουντ. Πολλοί κατηγορούσαν τή διάσημη «βεντέτα» ότι ήταν δύστροπη κι' ότι αυτή ήταν ή αίτια πού ελεχ διαλυθή ή ευτυχία τους. Η άλλς «βεντέτες» πάδι ύποπτηρίζαν ότι τόν λάθος ήταν

τού συζύγου. Απεφάσισα τότε νά διαφωτίσω έγώ αυτή τήν ιστορία. Έβαλα μέ τήν παρέα μου ένα γενναίο στοιχείμα και κατόπιν άρχισα νά πολιορκώ τή «βεντέτα». Δέν άργησε φυσικά νά γίνη φίλη μου. Στην αρχή βέβαια από ιδιοτροπία. Μ' αυτό μού ήσαν άρκετά γιά νά τήν ψυχολογήσω. Παρατήρησα λοιπόν τά Γέξηξ περιεργά πράγματα: Κάθε πρωί ή Μύρνα Λού, — παρακαλώ νά ξεχάσετε αυτό τ' όνομα γιάτι μού ξέφυγε — σηκώνονταν από τόν κορβέτι μέ νεφρα και ζήτηγε άφορη γιά νά ξεπλύνη. Με τριγύριζε λοιπόν σάν παλαβή, μού έφωτιζε έχθρικές ματιές κι' έκανε τέλος τήν άπόπειρα νά μού μιλήσθ. Έγώ ντυνόμενος μ' άπάθεια και προσποιούμην ότι δέν έβλεπα τήν άγωνία της και ότι δέν ελεχα άκούσει τά μισόλογά της. Έτρεχα δέ άμέσως στόν κήπο γιά νά γυμνασθώ. Μετά δύο λεπτά μία τρομαχτική θύελλα έσπυοσε. Η άγριες φωνές της Μύρνα Λού άκούγοντόσαν από τόν έσωτερικό τής βίλλας κι' έβλεπα τίς ύπερήτριες και τούς ύπερήτες νά τρέχουν αστασιόμενοι δεξιά κι' άριστερά. Έπειτα πάλι άτάλωναν ή ήσυχία. Τότε πήγαινα νά συναντήσω τή φίλη μου. Τήν έβλεπα νά κίτταται μελαγχολική σέ μία πολυθρόνα. Ελεχαν περάσει τά νεφρα της. Τήν πλησίαζα λοιπόν, τής χείδεσα τά μαλλιά και τήν φιλούσα στό μέτωπο:

— Σύνθησε, χρυσό μου, τήν φοτούσα μέ τρυφερότητα.

Κι' εκείνη μού άνταπέδισε τόν φιλήμα κι' ένώ μέ ελεχε δή τόσες φορές προτίτερα, ώστόσο έκανε ότι μ' έβλεπε γιά πρώτη φορά και μέ φορούσε γιά ένα σωρό πράγματα.

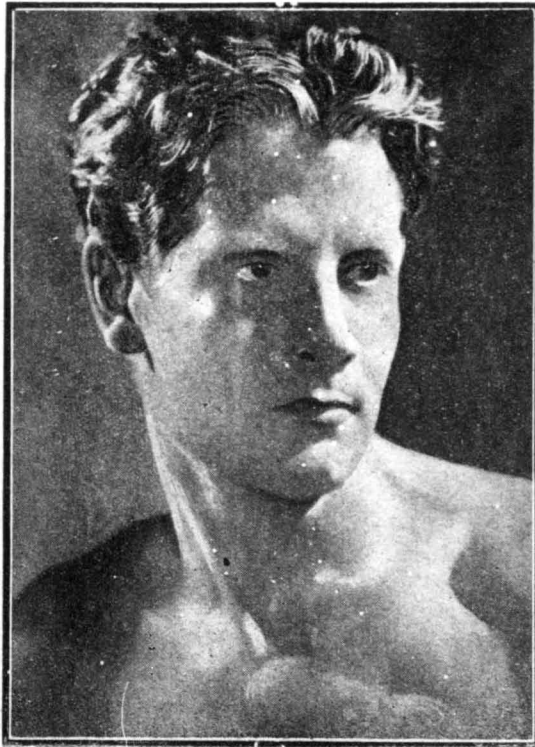
— Αυτό ήταν τόν μόνο έλάττωμα της Μύρνα Λού. Φαντασθήτε όμως: τί θα γινόταν άν έγώ, τήν ώρα πού ελεχε τά νεφρα της, έκανα τήν άνοησία νά τής άντιμιλήσω. Θα δούχομαι όλες τίς φωνές και τίς φασαρίες πού έκανε κάθε πρωί στός ύπνο της.

— Μέ τή Μύρνα Λού ζήσαμε αγαπημένοι ένα μήνα. Έπειτα χωρίσαμε, γιάτι έγώ ελεχα βαρεθί τόν ίδιο έρωτα. Ωστόσο μέ τήν άμορφη «βεντέτα» μείνανε φίλοι. Και συχνά τά μάς έχειτε δή στην φιλομπούλα νά διασκεδάσουμε μαζί.

— Μά άλλη φορά πάλι, έκανα τή γνωριμία μιάς εξαιρετικής γυναίκα. Ήταν Άγγλίδα και ταξίδευε διαρκώς γιάτι ήθελε νά σκοτώσθ τήν πληξί της. Ελεχε μία μελαγχολική όμορφη, δέν όνομαίνετο από τίποτε τήν γνωριμία χρειάσθηκε νά έπωφεληθώ μιάς στιγμιαίας άδυναμίας της. Όλες ή γυναίκες έχουν τέτοιες άδυναμίες. Ένα φιλοπόρημα, ένα παθητικό ταγκό, ένα όμορφο τραγούδι, λίγη περισσότερη σαμπάνια, κάτι άπόροπτο, μπορεί νά τίς κινή γιά μία στιγμή νά σκεφθούν ότι τούς άρέσετε. Έσείς τότε άν είσαστε έξυπνος μπορείτε νά έπωφεληθίτε από αυτή τή σκέψι τους. Μά πρέπει νά τούς φερθίτε μέ μεγάλη άπλόητα. Όχι προστυχίες. Και πρό πάντων όχι άνοησίες. Η πολλές άνοησίες κάνουν τίς γυναίκες νά μήν έχουν έμπιστοσύνη στός άνδρες.

— Μά άλλη φορά πάλι, έκανα τή γνωριμία μιάς εξαιρετικής γυναίκα. Ήταν Άγγλίδα και ταξίδευε διαρκώς γιάτι ήθελε νά σκοτώσθ τήν πληξί της. Ελεχε μία μελαγχολική όμορφη, δέν όνομαίνετο από τίποτε τήν γνωριμία χρειάσθηκε νά έπωφεληθώ μιάς στιγμιαίας άδυναμίας της. Όλες ή γυναίκες έχουν τέτοιες άδυναμίες. Ένα φιλοπόρημα, ένα παθητικό ταγκό, ένα όμορφο τραγούδι, λίγη περισσότερη σαμπάνια, κάτι άπόροπτο, μπορεί νά τίς κινή γιά μία στιγμή νά σκεφθούν ότι τούς άρέσετε. Έσείς τότε άν είσαστε έξυπνος μπορείτε νά έπωφεληθίτε από αυτή τή σκέψι τους. Μά πρέπει νά τούς φερθίτε μέ μεγάλη άπλόητα. Όχι προστυχίες. Και πρό πάντων όχι άνοησίες. Η πολλές άνοησίες κάνουν τίς γυναίκες νά μήν έχουν έμπιστοσύνη στός άνδρες.

— Μ' αυτή τήν Άγγλίδα λοιπόν γνωρίσθηκα, όπως σάς ελεπα, σέ μία στιγμή άδυναμίας της. Δέν μού χρειάζόταν όμως περισσότερο γιά νά καταλάβω τόν χαρακτήρα της: Ήταν ρομαντική κι' υπέφερε από έναν ανέλιδο έρωτα. Τής έφραθηκα μέ μεγάλη εύγένεια. Ποιέ δέν τής ελεπα τήν λέξι «σ' αγαπώ». Τήν άφαινα όμως νά καταλάβη ότι τήν λατρεύω. Πέρασα μαζί της έξυχατες στιγμές έντιμίας. Έπειτα έξαινη συνέχισα τόν ταξίδι της κι' έγώπαρηγορήθηκα μέ τή γνωριμία μιάς άλλης. Ήνε φίλη μου ελεχε τή μανία νά χάνη όνειρα. Τής άρεσαν έπίσης τά τρυφερά λόγια, τά χάδια και τά παιδιαίσματα. Δέν τής χαλούσα φυσικά τόν χαρακτήρα της. Ήταν ώστόσο, μέ τήν άλήθεια, χαριτωμένη. Αυτή τήν χράτησα κοντά μου περισσότερο από τίς άλλες. Ήξερε τόν μυστικό νά ξανανιώνη τή γνωριμία μας. Ποτέ δέν μού έλεγε τά ίδια λόγια, ποτέ δέν μού φερνόταν μέ τόν ίδιο τρόπο και ποτέ δέν φορούσε δύο φορές μία τουαλέτα. Έτσι ελεχα διαρκώς κοντά μου

Ο Τζόελ Μάκ Κρη

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 1790)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1786)

γερμάτι άσκιά, λυγισμένη κάτω από τὸ βάρος τους. Τὸν βοήθησε νὰ τὰ φορέσῃ στὴν καμῖλα καὶ κατόπιν ὁ Γκρήσον χωρὶς νὰ εὐχαριστήσῃ ἢ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴ γυναῖκα του, ἀπομακρόνθηκε. Ἡ Μάρθα τὸν παρακολούθησε ὡστόσο τὸν εἶδε πὺρ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Πολὺ πρῶτὴ τὴν ἐπομένη, ὁ ἀστυνομικὸς πετάχτηκε ὀρθὸς μετὰ τὸ δυσόρεστο συναίθρημα, ὅτι τὴν ὥρα πὺρ κοιμῶταν ὁ φυγάς εἶχε ξεφυγῆ μῆσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Ντύθηκε γρήγορα καὶ νευρικὰ χτύπησε στὴν πόρτα τῆς Μάρθας.

— Ὁ Γκρήσον ἦρθε τὴ νύχτα καὶ τὸν βοήθησε νὰ φύγῃ; τὴ ρώτησε ἀνασφά.

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνὴ μ' ἀπάθεια. Πάνε πέντε ὄρες τώρα πὺρ ἔφυγε. Θάινε μαζωτά πιά. Ὅχι θὰ τὸν προφθάσετε, γιατί ἡ δρομάδα του εἶνε μιά ἀπὸ τίς καλύτερες τῆς περιφέρειας.

— Λέν ἔπρεπε νὰ κοιμηθῶ, μοιρομύρισις ὁ Ρόουλαντ. Κατὰ ποῦ τράβηξε;

— Στὰ Βόρεια. Ἄλλὰ γιατί νὰ ματαιοποιεῖτε;

— Θὰ πῶν κυνηγήσω, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς μεῖπειμα καὶ ἀμέσως ξεκίνησε.

Μόλις κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Ρόουλαντ ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τοῦ Γκρήσον ἀπάνω στὴν ἄμμο. Ἡ Μάρθα δὲν τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα. Ἄληθινά, ὁ ἀνδρας τῆς εἶχε τραβήξῃ κατὰ τὸ Βορρά.

Τέσσερις μέρες βάσταξε ἡ καταδίωξις καὶ σὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἀστυνομικὸς μονάκι σὲ δύο σηεῖα εἶχε βρῆ ἴχνη καταλισμοῦ.

Ἐπίσης συνέχισε τὸ δρόμο του, μετὰ τὴ βεβαίωσις ὅτι ὁ Γκρήσον δὲν θὰ τοῦ ἔφευγε σὸ τέλος.

Καὶ πράγματι, τὸ ἀπόγευμα τῆς τετάρτης ἡμέρας τὸν εἶφασε. Τὸν εἶδε πεσμένο ἀνάσκελα κοντὰ μερικὸς θάμνος μετὰ τὰ χέρια του ἀλωμένα καὶ μετὰ ἀράντασι ἀγωνία ζωγραφισμένη σὸ πρόσωπό του. Παρῶσθενος ὁ ἀστυνομικὸς πλησιάζει καὶ σκεπτικὸς τὸν κύταξε. Ὁ Γκρήσον ἦταν νεκρὸς κι' ὅλα μαζωρούσαν ὅτι εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἓνα φρικτὸ θάνατο, ἀπὸ τὴ δίψα.

Ὁ Ρόουλαντ ἀναλογίστηκε τὴ φοβερὴ ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὁσάτι προσπάθεια του, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς ἐρήμου.

Τὶ νὰ εἶχε συμβῆ τάχα; Τὶ εἶχε γίνει τὸ νερὸ πὺρ εἶχε πάει μαζὺ του; Ἡ δρομάς τοῦ Γκρήσον δὲν φαινόταν πουθενά. Εἶχε φύγει.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐρευνήσε τοὺς θάμνος καὶ ἐκεῖ σὲ λίγη ἀπόστασι βρῆκε τὰ δύο ἀσκιά. Τὰ πλεῖρά τους ἦσαν ξεσκιωμένα μετὰ ἄφθονες μαζωμῆς τίς ὁποῖες προφανὸς εἶχε ἀνοίξει ὁ Γκρήσον ἀπάνω στὴ λίσσα του. Ὁ Ρόουλαντ γονάτισε, πήρε τὸ ἓνα ἀσκι καὶ τὸ ἀναποδογύρισε, τινάζοντας χῶμο τὸ περιεχόμενό του.

Τὰ μάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀνοίξαν τότε μετὰ φρίκη, ἡ ἀναποή του κόπηκε καὶ τὸ ἀσκι ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του. Θυμῆθηκε τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο τῆς Μάρθας ὅταν ἐκείνο τὸ βραδὺ τοῦ εἶχε πῆ: «Θὰ τὸν κρεμάσουν βέβαια, κι' εἶνε γρηγόρος αὐτὸς ὁ θάνατος;»

Τὶ φοβερὸ ἔπρεπε νάνε τὸ μῖσος αὐτῆς τῆς γυναῖκας, ὡστε ἐπειδὴ ὁ θάνατος στὴν κρεμάλα δὲν τῆς εἶχε φανεῖ ἀρκετὸς γιὰ τὸν ἀνδρα πὺρ τόσο τὴν εἶχε παιδεύει, εἶχε γερῆσει τ' ἀσκιά ἀντὶ γιὰ νερὸ μετὰ ἄμμο. Ναι, μετὰ τὴν κοκκιναπὴ ἄμμο τῆς ἐρήμου!.

«ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1782)

καὶ τὸ σπίτι καὶ ὅλα, ὅλα μένον ἔτσι ἀκίνητα, ἀμετάβλητα, ὅμοια ὅπως πάντα ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια.

Μέρες τώρα ὕστερα ἀπὸ μιά ζωὴ τυραννισμένη πὺρ πέρασα περιπλανώμενος ἀλητεύοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ἐγύρισα σὸ Παρίσι. Ἦλελα νὰ ἴπῳ ἀπ' τὴ πρώτη μέρα σ' αὐτὸ τὸ σπιτί-σὸ πατρικὸ μου σπιτί. Μὰ δισταία! δισταία! δὲν ἤθελα ν' ἀντικρίσω τὴ Κλοτίλδη Μονιά... τὴ μάνα μου, τὴν ἀσογῆ, τὴ σκληρῆ, πὺρ μόλις γεννήθηκα, θέλησε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μένα γιὰ νὰ κρυφῆ ἔτσι τὸν καρπὸ ἐνὸς ἀνόμου ἐρωτὸς τῆς... (Κυτάζει τίς δύο γυναῖκες προσεχτικότερα). Μὰ μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα! Πειριτὸ! Πειριτὸ! Μόνω, σὰς παρακαλῶ, νὰ μ' ἀφήσετε λίγο μόνω. Θέλω νὰ γράφω κάτι μέσασ' αὐτὸ τὸ λεύκωμα. Μιά τελευταία λέξι, μιά εὐχὴ, ἔναν ἀποχαιρετισμοῦ... (Ἄλλαι με λυγμοῦς). Καὶ ὕστερα θὰ κατεβῶ... θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπιτί... κι' ἀπ' τὸ Παρίσι... καὶ ἀπ' τὴ Γαλλία...

Μὴν ἀνησυχεῖτε... δὲν θ' ἀγγήσω... Ἄλλες στιγμῆς θὰ μείνω μόνος μετὰ τῆς ἀναμνήσεως μου καὶ ὕστερα ὅλα θὰ περάσουν, θὰ σβῶσουν, ὅπως περνοῦν, σβῶνουν, ὅλεσι ὁ μεγάλης ἀπογοητίσεως τῆς ψυχῆς μας...

(Ἡ θυρωρὸς μετὰ τὴν κόρη τῆς ἀποτραβιούνται καὶ κλείουν τὴν πόρτα. Μένουν ἔξω σὸ διάδρομο καὶ κουνετῆίζουσι σιγά. Ὁ Ροδόλφος μένει μόνος. Ἀνοίγει τὸ λεύκωμα πὺρ εἶνε ἐπάνω σὸ τραπέζι, κοντὰ σὸ κρεβάτι καὶ σὲ μιά λευκὴ σελίδα γράφει: *Α Μ Η Τ Ε Ρ Α*. Ἀ ἔ ν θ ἔ λ ω νὰ μετὰ ἰδῆς, γιατί ἔξρω πὺρ θὰ ταρξήτῃς πολὺ, ὄχι ὁμως ἀπὸ ἀγάπη. Αὐτὸ τὸ πῶγμα ποτὲ σου δὲν τὸ ἔγνωσες γιὰ μένα. Εἶμαι δυστυχῆς, ἀπογοητευμένος, τυραννισμένος ἀπ' τὴ ζωὴ, ἴσως ἐξ αἰτίας σου... Ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ πὺρ γεννήθηκα, δὲν θέλω νὰ φύγω ζωντανός... Ὁ γ υ ἰ ὅ ς ο υ ο.

Ἀφήνει ἀνοιχτὸ τὸ λεύκωμα σὸ τραπέζι καὶ βγάζοντας γρήγορα ἓνα μικρὸ περιστόροφον ἀπ' τὴν τσέπη του, τὸ στηρίζει στυγῶς κροτάφοις του καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ πέφτει νεκρὸς.

HENRI LAVEDAN

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὀλην τὴν σειράν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὼς καὶ τὴν σειράν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτικῆς συνεργασίας τῶν καλύτερων Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμὰς προσιτάς ὡστε νὰ γίνουσι κάτοχοι ὀλης τῆς παλαιᾶς σειράς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων μας.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὀμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώσταις τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομίζουσι εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δελτία καὶ λαμβάνουσι τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μετὰ πέντε μόνον δραχμάς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔξ δραχμάς διὰ τὰς ἔπαρχιας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ
Η ΣΟΝΙΑ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ 6 διὰ τὰς ἔπαρχιας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πὺρ τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἔπαρχιας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλεόν τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Ἐπαφελήθητε ὀλοι τῆς εὐκαιρίας καὶ ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιοῦνται ὀμως οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουσι ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσι εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΤΖΟΕΛ ΜΑΚ ΚΡΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1787)

μιά καινούργια γυναῖκα. Γι' αὐτὸ κιόλας τὴν εἶχα ὀνομάσει ἡ «γυναῖκα μετὰ τίς χίλιες καὶ μιά μορφῆς»! Ἐφυγε ἀπὸ κοντὰ μου μόνω γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ σύζυγό της. Κι' ἐγὼ λυπήθηκα πολὺ, μὰ πάρα πολὺ γιὰ τὸν χωρισμὸ τῆς.

Ἀπ' αὐτῆς τίς ἱστορίες πὺρ σὰς διηγήθηκα μπορεῖ νὰ μαντέψετε πὺρ χρωστάω τὴν ἐπιτυχία μου στίς γυναῖκες: ἔξρω νὰ τίς ψυχολογῶ. Κι' ὁ Τζοὐλ Μάκ Κρῆ ἔξωσας σ' ἓνα πλάτυ κι' ἀνοητόκαρδο γέλιο εὐχαριστήσεως. Ἦτανε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.

JEANNE ROUDOT